

Arrest

nr. 112 228 van 18 oktober 2013
in de zaak RvV X8 / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. SHONIA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Koerdische origine, afkomstig uit Yousefkan (behorende tot Mahabad, provincie West-Azerbaidjan, Iran) en in het bezit van het Iraans staatsburgerschap. U bent officieel gehuwd met A. R. (...). Op 19 januari 2011 kwam uw broer A. (...) naar uw woning in Yousefkan met een twaalfstal pamfletten ter herdenking van de oprichting van de Koerdische staat. A. (...) vroeg u deze pamfletten wanneer het donker was te verspreiden. Diezelfde avond of de daaropvolgende avond verspreidde u de pamfletten in uw wijk. Op 3 februari 2011 verliet u op legale wijze (paspoort met Schengenvisum geldig van 3 februari 2011 t.e.m. 21 maart 2011) Iran en reisde u naar uw zus S. K. (...) (O.V. xxxxxxx) in België. Op 18 februari 2011 kreeg u telefonisch te horen van uw moeder dat op 17 februari 2011 het Ettelaat (Ministerie van Informatie) bij haar was langsgekomen op

zoek naar uw broer A. (...). Uw moeder vertelde u tevens dat op 18 februari 2011 het Ettelaat een huiszoeking in uw woning deed en een foto van Abdul Rahman Ghassemilou (overleden leider van de Koerdische Democratische Partij Iran) en een foto van een overleden oom van u die vroeger peshmerga (Koerdische strijder) was, meenam. Op 5 maart 2011 werd uw echtgenoot thuis gearresteerd door de Iraanse ordediensten. Na 11 dagen detentie kwam uw echtgenoot vrij onder borgstelling van 35 miljoen Toeman. Op 16 maart 2011 vroeg u voor de eerste maal asiel aan in België. Op 31 mei 2011 besloot de Dienst Vreemdelingenzaken tot afstand van uw asielaanvraag. Op 26 juli 2011 diende u voor de tweede maal een asielaanvraag in. In het kader van uw tweede asielaanvraag bracht u bijkomend/verder aan dat uw echtgenoot na zijn vrijlating een aantal keren tevergeefs trachtte de borgstelling terug te krijgen. Uw echtgenoot kreeg te horen dat hij de borgstelling zou terugkrijgen wanneer u zich aanmeldt bij de Iraanse autoriteiten. Een drietal maanden voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 29 april 2013 verliet uw broer A. (...) Iran. Bij een terugkeer naar Iran vreest u de Iraanse autoriteiten. U bracht tevens aan van jongs af aan met psychische problemen te kampen, wat er mede toe leidt dat u geheugenproblemen heeft.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas bent u in het bezit van de volgende documenten: uw shenasnameh (geboortboekje); uw karte melli (identiteitskaart); uw Iraans paspoort, uitgereikt op 24 juli 2006; documenten van Iran Air ter staving van uw reis op 3 februari 2011; een kopie van de verbintenis tot tenlasteneming door uw zus S. K. (...), opgemaakt op 16 september 2010 te Tessenderlo; enkele Iraanse medische attesten ter staving van uw psychische problemen; enkele Belgische geneesmiddelenvoorschriften en nota's i.v.m. uw algemene en psychische gezondheidstoestand; een zelfgeschreven brief ter verklaring waarom u een tweede asielaanvraag heeft ingediend in België; en een zelfgeschreven brief waarin u onder meer uitlegt dat uw echtgenoot u geen documenten wil opsturen en anderen verbiedt om zulks te doen alsook dat hij aan het Ettelaat heeft gezegd dat jullie conflicten hebben met elkaar.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient immers gewezen te worden op een aantal vaststellingen die vraagtekens doen plaatsen bij uw algemene geloofwaardigheid en bij de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven. Zo dient vastgesteld te worden dat u aanvankelijk tijdens uw gehoor verklaarde sinds uw aankomst in België geen bezoek te hebben gehad van familieleden (CGVS 2e AA, p. 12). Toen u later tijdens uw gehoor d.d. 29 april 2013 geconfronteerd werd met een foto van uw zoon B. R. (...), gaf u uiteindelijk toe dat uw zoon B. (...) een tweetal maanden voor uw gehoor d.d. 29 april 2013 in België was en u bezocht (CGVS 2e AA, p. 16-18). Voorts dient vastgesteld te worden dat, ondanks dat u verklaarde dat het niet botert tussen uw zoon B. (...) en u, jullie op regelmatige basis actief zijn op elkaars facebookprofiel. Meer zelfs, er dient vastgesteld te worden dat uw zoon B. (...) in Zwitserland woont, hoewel u nochtans verklaarde, behalve uw zus S. (...) in België, geen familie in Europa te hebben wonen (CGVS 2e AA, p. 11-12). Bovenstaande vaststellingen komen uw algemene geloofwaardigheid geenszins ten goede. Voorts, wat betreft het feit dat u op de hoogte werd gesteld door uw moeder van de incidenten van 17 en 18 februari 2011, verklaarde u enerzijds dat uw moeder u daarvan op de dag zelf, 18 februari 2011, op de hoogte stelde. Anderzijds stelde u dan weer dat uw moeder u op de hoogte stelde de dag na de huiszoeking van 18 februari 2011 (CGVS 2e AA, p. 6, 7). Voorts verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 21 april 2011 dat op 17 februari 2011 een huiszoeking bij uw moeder plaatsvond (DVZ 1e AA, Vragenlijst CGVS, p. 3). Toen u tijdens uw gehoor d.d. 29 april 2013 gevraagd werd of er, behalve bij u, ook bij andere familieleden huiszoekingen plaatsvonden, antwoordde u negatief. Wanneer u tijdens het gehoor d.d. 29 april 2013 gevraagd werd wat er gebeurde op 17 februari 2011, stelde u dat de autoriteiten bij uw moeder kwamen vragen naar uw broer A. (...), maar repte u niet over een huiszoeking (CGVS 2e AA, p. 9, 15). Verder, wanneer u op 29 april 2013 gevraagd werd of uw echtgenoot nog op andere momenten dan 5 maart 2011 werd gearresteerd, antwoordde u negatief. Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 21 april 2011 verklaarde u dan weer dat uw echtgenoot bij de huiszoeking d.d. 18 februari 2011 voor 24 uur werd meegenomen door de autoriteiten (DVZ 1e AA, Vragenlijst CGVS, p. 3; CGVS 2e AA, p. 9). Tijdens uw gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 9 augustus 2011 stelde u in dit verband dat uw echtgenoot een nacht werd opgesloten toen hij bij het Ettelaat jullie als borg neergelegde eigendomsakte wilde terugkrijgen (Verklaring DVZ 2e AA, vraag 37). Bovenstaande bevindingen zetten de waarachtigheid van de door u geponeerde asielmotieven op zeer wankel schreeven.

Dat er met rede zeer ernstig getwijfeld kan worden aan de door u beweerde problemen wordt verder kracht bijgezet door de volgende vaststellingen. Zo is het vooreerst uiterst bevreemdend dat u, gelet op het feit dat u politiek niet actief was en amper kennis heeft over de Koerdische zaak, wel ineens, louter omdat uw broer A. (...) het u vroeg, pamfletten gaat verspreiden ter herdenking van de oprichting van de Koerdische staat (CGVS 2e AA, p. 9-10, 12-16). Voorts is uw kennis over de incidenten die na uw vertrek uit Iran zouden hebben plaatsgevonden uitermate vaag. Zo weet u niet of het Ettelaat bij de huiszoeking d.d. 18 februari 2011 en de arrestatie van uw echtgenoot d.d. 5 maart 2011 in uniform of in burger gekleed waren, weet u niet of het Ettelaat een huiszoekingsbevel had wanneer de huiszoeking plaatsvond, weet u niet wie van uw gezinsleden thuis was ten tijde van voornoemde huiszoeking en heeft u geen idee waar uw echtgenoot 11 dagen in detentie werd gehouden na zijn arrestatie d.d. 5 maart 2011 (CGVS 2e AA, p. 6-9). Evenmin weet u of de Iraanse autoriteiten na 5 maart 2011 nog naar uw woning zijn gekomen (CGVS 2e AA, p. 15). Voorts verklaarde u dat uw echtgenoot na zijn vrijlating in maart 2011 geen concrete problemen meer kende - uw echtgenoot vertelde u althans niets - wat dan weer geenszins te verzoenen valt met uw ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 9 augustus 2011 afgelegde verklaring dat uw echtgenoot werd opgesloten door het Ettelaat wanneer hij de als borg gegeven eigendomsakte wilde teruggeisen (Verklaring DVZ 2e AA, vraag 37; CGVS 2e AA, p. 14). Ten slotte is het uitermate merkwaardig dat u niet weet waarom uw broer A. (...) een drietal maanden voor uw gehoor d.d. 29 april 2013 Iran verliet en is het nog meer bevreemdend dat A. (...), die in feite in eenzelfde situatie als u zat – de Iraanse autoriteiten waren immers reeds naar A. (...) op zoek alvorens bij u op 18 februari 2011 een huiszoeking plaatsvond -, klaarblijkelijk na de feiten van februari/maart 2011 nog bijna twee jaar in Iran verbleef. Indien uw broer A. (...) na de feiten van februari/maart 2011 in Iran problemen met de autoriteiten zou gekend hebben, mag redelijkerwijze worden verwacht dat u daarvan, net als van uw eigen beweerde problemen (meer) op de hoogte zou zijn, temeer daar u regelmatig contact onderhoudt met uw familieleden die in Iran verblijven (CGVS 2e AA, p. 3, 14-16).

Gelet op het geheel van bovenstaande tegenstrijdige, geenszins overtuigende en zeer vage verklaringen kan er niet het minste geloof gehecht worden aan de problemen die u in Iran met de Iraanse autoriteiten zou kennen. Uw herhaalde opmerking dat u geheugenproblemen heeft, volstaat geenszins als rechtvaardiging, temeer uit de door u neergelegde medische documenten nergens kan worden afgeleid dat u lijdt aan dermate ernstige geheugenproblemen dat u niet meer in staat zou zijn om een coherent en gedetailleerd relaas te brengen. U heeft dan ook niet aangetoond dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande bevindingen te wijzigen. Uw shenasnameh, karte melli, en paspoort bevatten louter persoonsgegevens die hier niet worden betwist. De documenten van Iran Air en de tenlasteneming van uw zus S. K. (...) tonen uw legale komst naar België aan, maar niets meer. Uw medische attesten staven in hoofdzaak dat u al lang psychische problemen heeft, maar u verklaarde uitdrukkelijk dat uw psycho-medische problemen geen reden voor u waren om een asielaanvraag in te dienen (CGVS 2e AA, p. 11). Aan uw zelfgeschreven brieven kan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat

verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Aangaande de motivering van verwerende partij dat afbreuk gedaan wordt aan de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij daar blijkt dat zij wel degelijk sinds haar aankomst in België nog bezoek heeft gekregen van familieleden terwijl zij dit aanvankelijk ontkende, dat verzoekende partij en haar zoon B. op regelmatige basis actief zijn op elkaars Facebook-profiel dit terwijl verzoekende partij nochtans verklaarde dat het niet botert tussen haar en haar zoon B. en dat haar zoon B. bovendien in Zwitserland woont terwijl verzoekende partij evenwel verklaard heeft buiten haar zus S. in België geen familie in Europa te hebben wonen, wijst verzoekende partij er vooreerst op dat zij nooit ontkend heeft dat zij gedurende haar verblijf in België contacten onderhield met haar kinderen. Het is dan ook vanzelfsprekend dat zij als moeder, ondanks de verschillende onenigheden, naar manieren zocht om na twee jaar van afscheid haar zoon weer te kunnen ontmoeten. Ze stelt verder dat het bezoek van haar zoon op een soort "*conspiratieve wijze*" werd geregeld. Als reden hiervoor verwijst verzoekende partij naar de gespannen relatie tussen haar en haar echtgenoot. Haar echtgenoot verwijt verzoekende partij immers nog steeds dat zij zelf de problemen heeft veroorzaakt. Verzoekende partij voegt desbetreffend als bijlage bij haar verzoekschrift een verklaring van haar echtgenoot toe waarin haar echtgenoot uitdrukkelijk verklaart zijn echtgenote niet te willen helpen bij het opvragen van enige documentatie bij de Iraanse overheidsdiensten en de toestemming niet te willen verlenen aan zijn familieleden om dit in zijn naam te verrichten (bijlage 4). Als reden waarom verzoekende partij het bezoek van haar zoon aanvankelijk achtergehouden heeft, geeft zij aan dat zij tijdens het interview de gespannen relatie met haar echtgenoot in haar achterhoofd had. Haar echtgenoot oefent immers een permanente controle uit op zijn kinderen wat betreft hun contacten met de moeder. De enige bedoeling van verzoekende partij bij het achterhouden van het bezoek van haar zoon was dan ook de bescherming van haar kinderen tegen mogelijke sancties vanwege hun vader.

2.2.3.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij aanvankelijk tijdens haar gehoor geenszins aangaf nog contact te hebben met haar zoon B. via Facebook:

"- dus met uw kids heeft u wel contact via fb?

Ja, als ik kan, nu en dan

- met wie van uw kids?

N. (...) en v. (...)

- en de oudere b. (...)?

Gaat niet meer zo goed tussen mij en hem" (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 29/04/2013, p. 4). Wanneer zij er later tijdens haar gehoor op wordt gewezen dat zij en haar zoon wel degelijk contact hebben via Facebook geeft zij een gelijkaardige verklaring als deze in haar

verzoekschrift: *“Ja het blijven mijn zonen, ik kan ze niet allemaal afschrijven, maar het botert niet.”* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 29/04/2013, p. 18). De vaststelling dat verzoekende partij niet spontaan aangaf nog contact te hebben met haar zoon B., maar dit pas toegaf na confrontatie, plaatst dan ook reeds vraagtekens bij haar bewering dat zij een slechte band zou hebben met haar zoon B..

Dat aan de bewering van verzoekende partij dat zij een slechte band heeft met haar zoon B. geen geloof kan worden gehecht, wordt verder bevestigd door de verklaringen van verzoekende partij omtrent het bezoek van haar zoon B. in België. Dit bezoek werd immers aanvankelijk door verzoekende partij achtergehouden. Dienaangaande merkt de Raad vooreerst op dat de verklaring van verzoekende partij dat zij het bezoek van haar zoon zou hebben achtergehouden ter bescherming van haar kinderen tegen mogelijke sancties van hun vader, waarbij zij verwijst naar de gespannen relatie tussen haar en haar echtgenoot, verschillend is aan deze die verzoekende partij gegeven heeft tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 29 april 2013. Tijdens haar gehoor gaf zij immers aan dat zij over het bezoek van haar zoon niet had verteld omdat het niet botert tussen hen:

“- waarom loog u erover dat b. (...) zeer recent nog in europa was, zelfs in B was en u bezocht?”

Omdat het tussen ons niet botert. Zelfs in B hebben we mondelinge ruzie gehad. Ik heb alleen last gehad” (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 29/04/2013, p. 18). Gezien deze eerdere verklaring van verzoekende partij, komt haar betoog dat zij haar kinderen wou beschermen tegen sancties door haar echtgenoot allerm minst overtuigend over. Verder wijst de Raad er desbetreffend op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De asielzoeker dient dit zo volledig, correct en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Bij de aanvang van het gehoor werd verzoekende partij bovendien gewezen op de vertrouwelijkheid van het gehoor (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 29/04/2013, p. 1). Het argument van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij haar kinderen wou beschermen tegen sancties door haar echtgenoot kan in ieder geval dan ook niet gelden als een verschoningsgrond voor het verzwijgen van het bezoek van haar zoon.

De vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaring van verzoekende partij dat zij een slechte band zou hebben met haar zoon B. – zij heeft diens bezoek verzwegen en ze zijn op regelmatige basis actief op elkaars Facebook-profiel – brengt bovendien ook de geloofwaardigheid van haar problemen in Iran reeds in het gedrang. Verzoekende partij verklaart immers dat de slechte band met haar zoon B. te wijten is aan de problemen die zij heeft veroorzaakt in Iran (*“Ik had zoals ik zegde niet meer zo goed contact met hem omwille van wat gebeurde in iran. Hij kwam naar hier en dan waren er weer problemen tussen ons”* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 29/04/2013, p. 17)).

Wat betreft de verklaring van haar echtgenoot die verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift toevoegt (bijlage 4), merkt de Raad op dat voormeld schrijven van haar echtgenoot een faxbericht betreft en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Daarenboven kan aan het schrijven van een familielid, *in casu* de echtgenoot van verzoekende partij, bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde worden toegekend.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat door verwerende partij eveneens werd vastgesteld dat haar zoon B. in Zwitserland woont, dit terwijl verzoekende partij verklaarde dat zij, behalve haar zus S. in België, geen familie in Europa heeft wonen. Verzoekende partij laat deze motivering ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Deze vaststelling ondergraaft verder de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij.

2.2.4.1. In verband met de tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij omtrent het tijdstip waarop zij door haar moeder op de hoogte werd gesteld van de incidenten van 17 en 18 februari 2011 en omtrent het al dan niet plaatsvinden van een huiszoeking bij haar moeder, oppert verzoekende partij dat kleine verschillen tussen verklaringen normaal zijn en te verklaren zijn door de manier waarop de vraagstelling geschiedt. Bovendien kunnen eventuele kleine verschillen in haar verklaringen omtrent de huiszoekingen geen afbreuk doen aan haar vluchtredenen. Om haar onwetendheid inzake details te

verantwoorden, verwijst verzoekende partij naar de stresssituatie waarin zij zich bevindt en naar haar psychische problemen. Ten slotte voert verzoekende partij aan dat het niet correct herinneren van data eveneens normaal is gezien het tijdsverloop. Verzoekende partij is van mening dat er over de essentiële bestanddelen van haar relaas geen tegenstrijdigheden zijn.

2.2.4.2. Waar verzoekende partij de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdige verklaringen minimaliseert door te opperen dat het slechts kleine verschillen zijn die bovendien geen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar asielmotieven, wijst de Raad erop dat door verwerende partij tegenstrijdigheden werden vastgesteld betreffende essentiële elementen van haar asielrelaas. Immers was het na de waarschuwing door haar moeder omtrent het plaatsvinden van een huiszoeking en na de arrestatie van haar echtgenoot dat verzoekende partij op 16 maart 2011 besloot een eerste keer asiel aan te vragen in België. Desbetreffend wijst de Raad er nogmaals op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn asielaanvraag, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van deze wet. De asielzoeker dient dit zo volledig, correct en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De Raad ziet dan ook niet in hoe het ogenblik van de huiszoeking bij haar thuis, het moment waarop haar moeder haar hier van op de hoogte bracht en de arrestatie(s) van haar echtgenoot slechts kleine details zouden betreffen.

De verwijzing naar haar psychische problemen ter vergoelijking van de vastgestelde tegenstrijdigheden, kan de Raad evenmin overtuigen. Uit de door verzoekende partij aangebrachte psychologische en medische attesten (administratief dossier, stuk 10, document 6) blijkt louter dat zij te kampen heeft met psychische problemen doch niet dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoekende partij brengt desbetreffend geen enkel bewijs bij.

Dat al deze opmerkelijke tegenstrijdigheden, die allen betrekking hebben op cruciale elementen van het asielrelaas, te wijten zouden zijn aan het tijdsverloop, betreft een argument dat eveneens door de Raad niet kan worden aanvaard, gelet op de eerder gestelde verwachting dat een asielzoeker, zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode, bij machte moet zijn om een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag te geven van de gebeurtenissen die zich in het land van herkomst zouden hebben voorgedaan. Ook waar verzoekende partij verwijst naar de stresssituatie waarin zij zich bevindt, wijst de Raad erop dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoekende partij niet ontslaat van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten.

2.2.5.1. Wat betreft de vaststelling dat verzoekende partij een uitermate vage kennis heeft over de incidenten die na haar vertrek uit Iran zouden hebben plaatsgevonden, is verzoekende partij van mening dat het feit dat zij hierover weinig kennis vertoont geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas en dat de argumentatie dienaangaande in de bestreden beslissing geen steek houdt.

2.2.5.2. De Raad wijst erop dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na haar vertrek uit haar land van herkomst daar deze informatie verzoekende partij derhalve zou hebben toegelaten om haar eigen situatie beter in te schatten. Het zich niet terdege informeren via familie, met wie zij verklaart nog regelmatig contact te hebben, over de stand van zaken doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Desbetreffende motivering is derhalve wel degelijk relevant.

2.2.6.1. Verzoekende partij haalt in haar verzoekschrift nog aan dat haar niet verweten kan worden dat zij geen geschreven en officiële documenten kan verkrijgen aangaande de vrijlating van haar echtgenoot bij borgstelling daar zij op dat moment immers niet meer in Iran was. Haar pogingen om de documenten vanuit België op te vragen via familie en kennissen werden telkens verhinderd door haar echtgenoot wiens toestemming absoluut noodzakelijk is om zulke documenten te kunnen krijgen in Iran.

2.2.6.2. De Raad bemerkt dat verwerende partij in haar motivering nergens gewag maakt van het niet bijbrengen van documenten aangaande de vrijlating van haar echtgenoot bij borgstelling. Verwerende partij komt enkel tot de vaststelling dat de door verzoekende partij bijgebrachte documenten in het kader van haar asielaanvraag de geloofwaardigheid van haar asielrelaas niet kunnen herstellen.

2.2.7.1. Verder meent verzoekende partij dat tevens rekening moet worden gehouden met de feitelijke situatie in haar land van herkomst. Ze wijst erop dat de differentiatie van de bevolking in Iran op grond van hun etnische afkomst door toedoen van de huidige autoriteiten gestimuleerd wordt. Zijzelf is een van de vele slachtoffers daarvan geworden, daar ook zij door de autoriteiten vervolgd wordt omwille van haar etnische afkomst en omwille van het feit dat zij betrokken is geweest bij het uitdelen van de pamfletten van de Koerdische beweging. Verzoekende partij vreest dan ook het risico te lopen het voorwerp uit te maken van directe vervolgingen.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met bovenstaand argument, dat zij op generlei wijze met objectieve informatie onderbouwt, niet aantoont dat er sprake is van daadwerkelijke en veralgemeende vervolging van Koerden in Iran. Bijgevolg volstaat het loutere feit te behoren tot de Koerdische etnie niet om zich te kunnen beroepen op internationale bescherming, doch dringt een strikt individuele beoordeling van de voorgehouden problemen van verzoekende partij zich op. Uit het bovenstaande blijkt evenwel dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekende partij zou hebben met de Iraanse autoriteiten.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT